

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně **E. B.**, zastoupené Mgr. Bohdanou Hejdukovou, advokátkou se sídlem Křížíkova 16, Praha 8, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 2. 2005, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 1 Cad 16/2005, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2005, č. j. 1 Cad 16/2005 - 26,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokátky Mgr. Bohdany Hejdukové **se určuje** částkou 650 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované uvedeným v záhlaví tohoto rozhodnutí byl žalobkyni (dále též „stěžovatelka“) podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) odňat ode dne 12. 4. 2005 plný invalidní důchod. Žalovaná uvedla, že podle posudku lékaře Pražské správy sociálního zabezpečení Praha 4 ze dne 8. 2. 2005 již není žalobkyně plně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 55 % a podle § 39 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec

plně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66 %.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 6. 2005, č. j. 1 Cad 16/2005 - 26, zamítl žalobu proti tomuto rozhodnutí žalované. Soud provedl důkaz posudkem zdravotního stavu žalobkyně ke dni vydání napadeného rozhodnutí vypracovaným dne 26. 5. 2005 posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí zřízenou podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“). Podle názoru soudu se posudková komise dostatečně vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi a její posudek obsahuje dostatečné zdůvodnění zdravotního stavu a pracovní schopnosti žalobkyně, podle něhož je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně recidivující zánět průdušek s mírným snížením ventilačních funkcí, zařazený do kapitoly VIII, oddílu B, položky č. 5, písm. a) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“), jenž způsobuje pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti o 20 %, další zdravotní postižení pak navýšila tuto hodnotu o 5 % na celkových 25 %. Soud z tohoto posudku vyšel s tím, že žalobkyně k datu vydání napadeného rozhodnutí nebyla plně ani částečně invalidní a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že odnětí plného invalidního důchodu považuje za diskriminaci; na úřadu práce prý pro ni nemají žádnou práci a byla jí zamítnuta podpora v nezaměstnanosti. Stěžovatelka dále namítla, že se po prodělaných operacích žlučníku a slepého střeva zkomplikoval její zdravotní stav, neboť má v břišní dutině kovové svorky; poukázala také na stomatologické problémy. Stěžovatelka dále odmítla, že by byla závislá na morfiu, neboť příslušné léky jí byly předepsány toliko na bolesti čelistí a páteře. Stěžovatelka dále obsáhle popsala svůj nepříznivý zdravotní stav a požádala o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. V doplnění kasační stížnosti provedeném na základě výzvy soudu ustanovená zástupkyně uvedla, že kasační stížnost podává z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Žalobkyně je přesvědčena, že posudková komise vycházela z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť především nepřihlédla k lékařským zprávám a objektivně nezhodnotila její vážné zdravotní potíže. Žalobkyně proto vytýká soudu, že pominul, že ze spisového materiálu vyplývají rozdílné názory na zdravotní stav žalobkyně, když odlišné posouzení podávají MUDr. R. a MUDr. U. a jiné stanovisko podává MUDr. K. Soud se měl proto jednoznačně zabývat tím, zda se posudková komise tímto rozdílným stavem zabývala a pokud ne, měl se tím v rámci objektivit zabývat soud a rozhodnutí žalované zrušit za účelem opatření jednorázového závěru o zdravotním stavu žalobkyně např. provedením doplňujícího odborného vyšetření. Proto je stěžovatelka přesvědčena, že napadená rozhodnutí byla vydána nesprávně a v rozporu s jejím zdravotním stavem. Stěžovatelka navrhl, aby rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2005, č. j. 1 Cad 16/2005 - 26, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované ke kasační stížnosti nebylo podáno.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelka v ní namítá důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Kasační stížnost byla podána z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Stěžovatelka vytýká napadenému rozhodnutí, že žalovaná ani soud při posuzování předpokladů pro odnětí plného invalidního důchodu nezhodnotily správně její zdravotní stav. K této námitce je třeba konstatovat, že žalovaná vychází v případě rozhodování o dávkách podmíněných dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem z posudků lékařů okresních správ sociálního zabezpečení. Tak tomu bylo i v posuzované věci, kdy podkladem pro přezkoumání rozhodnutí žalované byl posudek lékaře Pražské správy sociálního zabezpečení Praha 4 ze dne 8. 2. 2005, podle něhož činila míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky podle kapitoly VIII, oddílu B, položky 5 písm. b) přílohy č. 2 vyhlášky 55 %. Žalovaná postupovala při vydávání napadeného rozhodnutí způsobem upraveným v zákoně č. 582/1991 Sb. a soud pak vycházel z posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí pro Prahu, který lze i podle názoru Nejvyššího správního soudu považovat za úplný a přesvědčivý. Posudková komise vycházela při zpracování posudkových závěrů z lékařských nálezů vydaných před i po vydání napadeného rozhodnutí. K dispozici byl i posudkový spis zachycující vývoj stěžovatelčina zdravotního stavu od doby, kdy byla uznána plně invalidní; Nejvyšší správní soud má tedy za to, že posouzení stěžovatelčina zdravotního postižení bylo učiněno řádně a objektivně. Ostatně stěžovatelka nevznáší konkrétní námitky ve vztahu k postupu posudkové komise stran určení jejího rozhodujícího zdravotního postižení, namítá však, že její zdravotní stav se nezlepšil od doby přiznání plné invalidity, ale naopak se zhoršil. Se stěžovatelkou lze souhlasit potud, pokud uvádí, že její zdravotní stav se nezlepšil. Přitom v řízení o dávkách důchodového pojištění je třeba při zániku nároku na dávku podmíněnou dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem určit důvod zániku plné či částečné invalidity, kterými jsou podle dosavadní soudní praxe zlepšení či stabilizace zdravotního stavu nebo dřívější posudkový omyl, případně nadhodnocení zdravotního stavu. Právě dřívější posudkový omyl považuje posudková komise v případě stěžovatelky za důvod zániku plné invalidity. Posudková komise v posudku přesvědčivě vysvětlila, že přiznání plné invalidity stěžovatelce v letech 1992 až 1995 byl posudkový omyl, k němuž přispěly plicní zprávy MUDr. K., jež nadhodnotily zdravotní stav stěžovatelky; rovněž v té době existovala mnohem volnější posudková kritéria. Na základě výše uvedeného je tedy třeba uzavřít, že důvodem zániku plné invalidity stěžovatelky nebylo zlepšení, případně stabilizace zdravotního stavu, ale že při uznání plné invalidity v roce 1998 byl stěžovatelčin zdravotní stav nadhodnocen a neodpovídal kapitole VIII, oddílu B, položce 5 písm. b) přílohy č. 2 k vyhlášce; došlo tedy k posudkovému omylu. Posudková komise se vypořádala s tím, že lékařské zprávy vyhotovované MUDr. K. v minulosti nadhodnocovaly zdravotní stav stěžovatelky; jelikož se s tímto závěrem posudková komise ve svém posudku přesvědčivě vypořádala, neměl Městský soud v Praze pochybnosti o přesvědčivosti a úplnosti vypracovaného posudku a proto nebyl dán důvod k tomu, aby soud shledal naplnění podmínek pro nařízení případného dalšího odborného vyšetření stěžovatelky. Nelze se tedy ztotožnit s názorem stěžovatelky, že byl dán důvod pro zrušení rozhodnutí žalované, neboť zde nebyly pochyby o správném zjištění zdravotního stavu žalobkyně.

Nejvyšší správní soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. není dán a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s., neboť neúspěšné stěžovatelce náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované v dané věci náhradu nákladů řízení nelze přiznat. Stěžovatelce byla pro toto řízení před soudem ustanovena zástupkyní advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátce částkou 2 x 250 Kč za dva úkony právní služby – první poradu s klientkou včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 8. 12. 2005 a 2 x 75 Kč paušální náhrady hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 2, § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Celkem tedy odměna advokátky činí 650 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. května 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

